

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **SCHWARTZ TECHNICKÉ PLASTY ČR s. r. o.**, se sídlem Petrovická 22, Nové Město na Moravě, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Brně**, Náměstí Svobody 4, Brno, v řízení o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne ze dne 19. 1. 2006, čj. 1019/06/FŘ 120 a čj. 1018/06/FŘ 120, o kasačních stížnostech žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 15. 8. 2007, čj. 30 Ca 56/2006 - 34 a rozsudku téhož soudu ze dne 15. 8. 2007, čj. 30 Ca 55/2006 - 34,

t a k t o :

- I. Věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 8 Afs 12/2008 a 8 Afs 13/2008 **se spojují** ke společnému projednání a nadále budou vedeny pod sp. zn. 8 Afs 12/2008.
- II. Kasační stížnost žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 15. 8. 2007, čj. 30 Ca 56/2006 - 34, **se zamítá**.
- III. Kasační stížnost žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 15. 8. 2007, čj. 30 Ca 55/2006 - 34, **se zamítá**.
- IV. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasačních stížnostech.
- V. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech ve výši 11 424 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám zástupce žalobce JUDr. Miroslava Kypřeho.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 19. 1. 2006, čj. 1019/06/FŘ 120, žalovaný zamítl odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru vydanému Finančním úřadem ve Žďáru nad Sázavou (správce daně) dne 24. 3. 2005, čj. 35657/05/351912/1675, kterým mu byla na základě § 46 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „daňový řád“) dodatečně vyměřena daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2001 ve výši 52 390 Kč.

Rozhodnutím ze dne 19. 1. 2006, čj. 1018/06/FŘ 120, žalovaný zamítl odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru vydanému správcem daně dne 24. 3. 2005,

čj. 35726/05/351912/1675, kterým mu byla na základě § 46 odst. 7 daňového řádu dodatečně vyměřena daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2002 ve výši 49 910 Kč.

Proti těmto rozhodnutím podal žalobce dvě samostatné žaloby ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“), který je rozsudky ze dne 15. 8. 2007, čj. 30 Ca 56/2006 - 34 (zdaňovací období roku 2001) a čj. 30 Ca 55/2006 - 34 (zdaňovací období roku 2002) zrušil pro vady řízení a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení z důvodu nevyjasněných rozporů ve stanoviscích odborných pracovišť ÚRS Praha a. s. (dále jen „ÚRS Praha“) ze dne 14. 3. 2005 a Siak, spol. s r. o. (dále jen „Siak“) ze dne 26. 12. 2004. Krajský soud uvedl, že žalovaný v intencích § 31 odst. 2 daňového řádu spolehlivě nedoložil správnost zařídění elektrických komorových pecí a pece MIWY (dále jen „komorové pece“) do třetí odpisové skupiny. Obsah stanoviska společnosti Siak vyvolává důvodné pochybnosti o bezrozpornosti blíže nezdůvodněného (v zásadě z hlediska žalobních námitek tedy nepřezkoumatelného) stanoviska ÚRS Praha, které správce daně považoval ve věci za rozhodné. Nelze opomenout, že předcházející (rovněž bez dalšího kategorické) stanovisko ÚRS Praha ze dne 29. 11. 2004 bylo pozdějším stanoviskem v otázce zařídění pecí (byť temperovacích) změněno. Pokud jde o obsah stanoviska společnosti Siak, je z něj zřejmé, že v otázce klasifikace elektrických pecí ve vztahu k odpisovým skupinám za rozhodující považuje způsob užití těchto pecí, tedy, zda v technologickém procesu, ke kterému jsou určeny, dochází ke změně struktury zpracovávaného materiálu.

Žalovaný (stěžovatel) brojil proti rozsudkům krajského soudu kasačními stížnostmi se shodným obsahem, ve kterých se dovolal stížních důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), tj. nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů.

Stěžovatel nejprve zrekapituloval skutkové okolnosti případu, přičemž zdůraznil, že vyšší odpisy byly doměřeny pouze u pecí komorových, které mají být zaříděny do třetí odpisové skupiny. Obě specializované společnosti se shodly, že komorové elektrické pece jsou klasifikovány v SKP (Standardní klasifikace produkce) 29.21.13, pol. 3-18, přílohy č. 1 k zákonu č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“) a jsou tudíž zaříděny ve třetí odpisové skupině. SKP 29.21.13 rovněž odpovídá celnímu sazebníku pol. 8514 1., 8514 2., 8514 3., 8514 4., jako pece komorové elektrické. Temperovací pece nemohou být předmětem sporu, jelikož je obě společnosti, stejně jako žalobce, zařadily do druhé odpisové skupiny. Stěžovatel je dále přesvědčen o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu. Tento soud konstatoval, že vycházel ze dvou stanovisek specializovaných pracovišť a bez dalšího dospěl k závěru, že správce daně postupoval v rozporu s § 31 odst. 2 daňového řádu. Z uvedeného ovšem není zřejmé, na základě jakých úvah postupoval, jaký skutkový stav považoval za zjištěný a jaké právní závěry na základě toho učinil. Pouze na základě domnělého rozporu obou odborných stanovisek dovedl porušení zákona správcem daně, resp. stěžovatelem. Nezabýval se postupem správce daně, pouze stanovisky k zařídění, ale i tak přímo rozhodl o porušení procesních pravidel daňového řízení. Krajský soud stěžovateli uložil, aby činil další úkony ve věci, zároveň však neuvedl, v čem konkrétně spočívala nezákonnost jeho postupu. Nakonec uzavřel, že ustanovení § 31 odst. 2 daňového řádu není možno vykládat a aplikovat takovým způsobem, kdy soud na základě dvou stanovisek (navíc shodně se vyjadřujících k zařídění obou typů pecí; tyto otázky nejsou procesního charakteru a samy o sobě nejsou nositeli informací k posouzení procesního postupu správce daně) a bez dalšího zkoumání posoudí celý výsledek příslušného řízení a zruší rozhodnutí stěžovatele pro vady řízení.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stížní námitky žalovaného považuje za účelové. Krajský soud správně dovodil, že žalovaný vydal nepřezkoumatelné rozhodnutí, neboť jak ve svém rozsudku zdůraznil, závěr žalovaného o správnosti zařídění komorových pecí do třetí odpisové skupiny nebyl spolehlivě doložen. Žalovaný nezdůvodnil, proč bezvýhradně akceptoval stanovisko ÚRS Praha a proč se nevypořádal se stanoviskem společnosti Siak, která jako kritérium pro posouzení, zda se jedná o pec (třetí odpisová skupina) nebo o průmyslovou sušárnu (druhá odpisová skupina) vychází z účelu zařízení. V daňovém řízení přitom bylo zjištěno, že komorové pece slouží k předehřevu forem bez změny jejich vnitřní struktury. Z těchto důvodů se tak jedná o ostatní účelové stroje jinde neuvedené se zařazením do druhé odpisové skupiny, SKP 29.56.25. Nelze souhlasit ani s tvrzením žalovaného, že obě pracoviště shodně zařadila komorové pece do třetí odpisové skupiny, neboť to z vyjádření společnosti Siak nevyplývá. Ve svém stanovisku uvedla, že pokud by u temperovacích pecí došlo ke změně struktury odlitků z polyamidu, pak bude takové zařízení elektrickou pecí ve třetí skupině. V případě temperovacích pecí však dochází pouze k vychládání výrobku beze změny struktury materiálu a náleží tudíž do druhé odpisové skupiny. Analogicky k výše uvedenému pak komorové pece nemohou být považovány za elektrické pece, neboť tuto funkci nemají.

Jelikož se jedná o případy se stejnou skutkovou i právní problematikou a v kasačních stížnostech jsou uplatňovány stejné důvody, je možno o nich rozhodnout současně. Nejvyšší správní soud proto vyslovil, že obě věci se v souladu s ustanovením § 120 s. ř. s. ve spojení s § 39 odst. 1 s. ř. s. spojují ke společnému projednání a rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasačních stížností v mezích jejich rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadená rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že kasační stížnosti nejsou důvodné.

Nejvyšší správní soud z předloženého spisového materiálu zjistil, že si žalobce za účelem předehřívání forem pro odlitky z kaprolactanu (výchozí surovina k výrobě polyamidu) nechal zhotovit šest kusů zařízení s pracovním názvem „komorová pec“. Dále pro svou podnikatelskou činnost využíval devět tzv. „temperovacích pecí“ sloužících k vychládání odlitků. Oba typy pecí zařadil do druhé odpisové skupiny, mimo jiné i s ohledem na předpokládanou délku jejich užívání. Správce daně provedl u žalobce kontrolu daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2001 a 2002, během které mu vznikly pochybnosti o správnosti zařídění těchto pecí. Vyžádal si proto stanovisko společnosti ÚRS Praha, která oba typy pecí zařadila do třetí odpisové skupiny, SKP 29.21.13 (elektrické pece průmyslové nebo laboratorní (včetně indukčních nebo dielektrických)). S tímto závěrem žalobce nesouhlasil a na podporu svého tvrzení předložil odborné stanovisko společnosti Siak, dle kterého se mají předmětné temperovací pece posuzovat jako průmyslové sušárny řazené do druhé odpisové skupiny. Na základě tohoto posudku správce daně znovu požádal společnost ÚRS Praha o zařídění obou typů pecí do příslušné odpisové skupiny, přičemž předložil i průvodní technickou dokumentaci obou zařízení. Po bližší specifikaci zařízení společnost potvrdila zařazení temperovacích pecí pod průmyslové sušárny patřící do druhé odpisové skupiny, SKP 29.24.40 (stroje, přístroje a laboratorní zařízení jinde neuvedená ke zpracování materiálu výrobními postupy spočívajícími ve změně teploty). U komorových pecí však setrvala na svém původním stanovisku, a to na zařídění do třetí odpisové skupiny, SKP 29.21.13.

Mezi účastníky řízení je spornou otázkou to, zda elektrické komorové pece měly být zařazeny do druhé či třetí odpisové skupiny a zda si žalobce jejich zařazením do druhé odpisové skupiny neuplatnil vyšší daňové odpisy. Nejvyšší správní soud se proto musel zabývat obsahem stanovisek obou odborných pracovišť a posoudit, zda je jejich obsah rozporný či nikoliv.

Gestor zařídování ÚRS Praha vydal k předmětné věci dvě odborná stanoviska, přičemž až u druhého disponoval průvodní technickou dokumentací a mohl rozhodovat na základě konkretizovaných údajů. V samotném stanovisku toliko konstatoval, že v souladu s předloženými technickými zprávami a po konzultaci s Českým statistickým úřadem klasifikuje komorové pece sloužící k předeřevu forem do třetí odpisové skupiny, SKP 29.21.13 a temperovací pece sloužící k řízenému ochlazování forem do druhé odpisové skupiny, SKP 29.24.40.

Žalobce předložil vyjádření odborného pracoviště Siak zpracovaného na základě průvodní dokumentace pro společnost Galatek, a. s., výrobce temperovacích pecí. V tomto stanovisku gestor zařídování uvedl, že elektrická pec je zařízení, ve kterém při zvýšené teplotě dochází ke změně struktury zpracovávaného materiálu. Tento dlouhodobý hmotný majetek je klasifikován v SKP 29.21.13, ve třetí odpisové skupině. Naproti tomu jsou průmyslové sušárny klasifikovány v SKP 29.56.22, ve druhé odpisové skupině. Jedná se o zařízení sloužící k sušení, tj. k odstraňování vlhkosti nebo kapalin z materiálů. V případě, že zařízení nazývané temperovací pec slouží ke změně struktury zpracovávaného materiálu (zde ke změně struktury odlitků z polyamidu), pak bude toto zařízení elektrickou pecí zařazenou ve třetí odpisové skupině. Pokud ovšem slouží k vysoušení odlitků z polyamidu, popř. zabraňuje navlhování polyamidu při procesu chladnutí, pak je toto zařízení třeba považovat za sušárnu patřící do druhé odpisové skupiny.

Vzhledem k tomu, že stanovisko společnosti Siak bylo vypracováno na základě žádosti výrobce zařízení označovaného jako temperovací pec, primárně se vztahovalo právě ke klasifikaci tohoto typu zařízení. Společnost Siak se v něm při srovnávání průmyslové sušárny a pece vyjádřila i v tom smyslu, že elektrické pece se na rozdíl od sušáren vyznačují změnou struktury zpracovávaného materiálu. Žalobce jak v průběhu správního, tak i následného soudního řízení upozorňoval, že v případě komorových pecí nedochází ke změně struktury užívaných forem, nýbrž pouze k jejich předeřevu. K tomu dále uváděl, že se tak jedná o případ analogické situace, kdy naopak dochází k vychládání odlitků. Správce daně měl tak dle názoru žalobce akceptovat zařídění tohoto předeřevacího zařízení do druhé odpisové skupiny, SKP 29.24.40.

Je sice pravdou, že obě specializované společnosti potvrdily, že elektrické pece jsou klasifikovány v SKP 29.21.13, avšak stanovisko ÚRS Praha je velmi stručné a neobsahuje úvahy pro začlenění komorových pecí do třetí odpisové skupiny a závěry společnosti Siak ohledně povahy elektrických pecí jsou obecné, bez jakékoliv souvztažnosti k nyní posuzovanému zařízení. Není tedy možné přijmout závěr stěžovatele, že obě společnosti zařadily komorové pece do třetí odpisové skupiny.

Správce daně musí v souladu s § 2 odst. 3 a § 31 odst. 2 a odst. 4 daňového řádu přihlídnout ke všemu, co v daňovém řízení vyjde najevo. Při rozhodování hodnotí důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti. Důkazní návrhy a argumenty daňového subjektu nesmí opomenout či odmítnout jen proto, že odporují jeho dosavadním zjištěním. Vždy musí zdůvodnit, proč provedení některého z důkazních návrhů nepřichází v úvahu, a nebo, proč o ně nemůže opřít své rozhodnutí. K tomu lze s ohledem na posuzovanou věc uvést, že bylo povinností správce daně hodnotit celý obsah stanovisek odborných pracovišť a náležitě se s nimi v rámci důkazního řízení vypořádat. Tato stanoviska jsou ve smyslu § 31 odst. 4 daňového řádu důkazními prostředky, jimiž lze ověřit skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti. Jejich účelem je poskytnout přesnou a nezpochybnitelnou odpověď na otázku, do které odpisové skupiny má být konkrétní hmotný majetek zařazen. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že jestliže je některé zařízení označováno např. pracovním názvem „pec“, ještě to samo o sobě neznamená, že všechna takto nazvaná zařízení je třeba automaticky zařít do třetí odpisové skupiny, pod SKP 29.21.1 (podskupina

pece a hořáky). Hmotný majetek je nutno posuzovat podle jeho účelu a užití a na základě jeho konkrétní charakteristiky jej zařadit do třídy jemu nejvíce odpovídající. Tyto skutečnosti zpravidla nejsou správci daně s ohledem na povahu jeho činnosti známy, a proto je ve sporných případech a v pochybnostech oprávněn požádat o stanovisko některého či některé gestory pro zařídování do Standardní klasifikace produkce. Ti by měli vycházet z takových podkladů, které zaručí správnost klasifikace; u strojů kupříkladu z technické či jiné obdobné dokumentace. Neexistuje přitom odborné pracoviště, jehož stanovisko o zařídění by bylo pro posouzení věci bezpodmínečně závazné či mělo bez dalšího větší důkazní hodnotu než stanovisko jiného pracoviště.

Stěžovatel krajskému soudu vytkl, že se ve svém rozhodnutí zabýval jen procesně právním předpisem a vůbec se nezaobíral zákonem o daních z příjmů, který je relevantním pro posouzení správnosti doměřené daně. Přitom však dle stěžovatele k porušení § 31 odst. 2 daňového řádu a § 2 daňového řádu vůbec nedošlo. Stěžovatel své úvahy o nutnosti posouzení věci z pohledu zákona o daních z příjmů nikterak nerozvedl. Této stížní námítce není možno přisvědčit. Správce daně se měl zabývat celým obsahem odborného stanoviska společnosti Siak, a to zejména s ohledem na argumentaci žalobce, dle které v komorových pecích nedochází ke změně struktury forem, ale pouze k jejich předeřhřevu, a proto je tato „pec“ předeřhřívacím zařízením patřícím do druhé odpisové skupiny a nikoliv elektrickou pecí. Stěžovatel tak neučinil, a proto zatížil své rozhodnutí vadou způsobující jeho nezákonnost. Podstata vadného rozhodnutí stěžovatele spočívala právě v porušení ustanovení daňového řádu vztahující se k procesu dokazování. Povinností daňového orgánu je vydat rozhodnutí na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, o němž nemohou vznikat důvodné pochybnosti. Tak se ovšem nestalo, jelikož stěžovatel neodstranil pochybnosti o skutečné povaze zařízení s názvem komorová pec. Vzal sice na vědomí povahu procesů v elektrických pecích popsanou ve stanovisku společnosti Siak, k tomu ovšem uvedl, že se uvedené stanovisko vztahovalo pouze k temperovacím pecím. Jak již bylo řečeno, není tento závěr správný, jelikož se v něm uvedená společnost vyjadřovala k povaze elektrických pecí obecně. Stěžovatel se tímto tvrzením nikterak nezabýval, bylo přitom jeho povinností rozhodnout o skutečné povaze sporného hmotného majetku a na základě toho konstatovat, zda jej žalobce zařadil do odpovídající odpisové skupiny.

Nad rámec shora uvedeného nutno dodat, že se odborná pracoviště neshodla ani na přesném zařídění temperovacích pecí. Ačkoliv je shodně zařídila do druhé odpisové skupiny, společnost Siak je zařadila do SKP 29.56.22, avšak společnost ÚRS Praha je považuje za hmotný majetek řazený do SKP 29.24.40. Žalobce v průběhu řízení dále předložil rozhodnutí Strojírenského zkušebního ústavu, se sídlem v Brně, ve kterém je temperovací zařízení vyráběné společností Galatek, a. s. (konkretizováno jako „vytvrzovací pece elektrické“) řazeno do SKP 29.56.25; v tomto případě však není jasné, zda se jedná o posuzované temperovací pece. Nejvyšší správní soud si také všiml, že daňový subjekt v žalobě a v odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru uvedl, že předmětné komorové pece mají být řazeny do druhé odpisové skupiny, SKP 29.24.40, ve vyjádření ke kasační stížnosti však uvedl, že se jedná o ostatní účelové stroje jinde neuvedené v SKP 29.56.25.

Stěžovatel spatřuje důvodnost své kasační stížnosti dále v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu pro nedostatek důvodů rozhodnutí a pro nesrozumitelnost. Nejvyšší správní soud v souladu s ustálenou judikaturou (např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75) považuje za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry

vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné. Nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí pak zdejší soud spatřuje kupříkladu ve skutečnosti, že krajský soud opomenul v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek (rozsudek ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 - 73). Nedostatek důvodů je založen na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny (rozsudek ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, vše dostupné na www.nssoud.cz).

S ohledem na konstantní judikaturu Nejvyšší správní soud však žádnou z forem nepřezkoumatelnosti v napadeném rozsudku neshledal. Odůvodnění rozsudku krajského soudu je sice poněkud kusé a více argumentů by zvýšilo jeho přesvědčivost, na druhou stranu je v něm jednoznačně obsažen důvod zrušení rozhodnutí stěžovatele, tedy že s ohledem na obsah obou odborných stanovisek spolehlivě nedoložil správnost zařídění komorových pecí do třetí odpisové skupiny. Ačkoliv se napadené rozhodnutí může na první pohled jevit jako nepřilíš srozumitelné, krajský soud v něm neučinil závěry vnitřně rozporné. Uvedl skutkové podklady vyplývající ze správních spisů, které následně hodnotil a na základě kterých konstatoval vadu rozhodnutí stěžovatele.

Lze uzavřít, že ani námitka označující rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný není důvodná. Nejvyšší správní soud dospěl ke stejnému závěru jako krajský soud, tedy, že stěžovatel zatížil svá rozhodnutí vadou, pro kterou je nutné toto rozhodnutí zrušit. Obě kasační stížnosti proto jako nedůvodné zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Zdejší soud nepředjímá výsledek dalšího řízení. Správce daně musí v následujícím správním řízení spolehlivě určit, zda se v posuzovaném případě jedná o pec v „pravém slova smyslu“ či předehřívací zařízení patřící do nižší odpisové skupiny. Jinak řečeno, zda pro klasifikaci zařízení jako pece je rozhodující, zda v něm musí dojít ke změně struktury zpracovávané látky nebo postačí, že při práci dochází ke zvýšení teploty, nebo naopak konstatovat, že toto kritérium není ve věci podstatné.

O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce má pak proti neúspěšnému účastníku právo na náhradu nákladů, které v řízení o kasačních stížnostech důvodně vynaložil. Jménem žalobce podal vyjádření ke kasačním stížnostem zplnomocněný daňový poradce. Vzhledem k tomu, že žádný zvláštní právní předpis nestanoví výši odměn daňových poradců za zastupování, postupoval Nejvyšší správní soud při určení výše odměny v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. podle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Soud určil odměnu částkou 2 x 2100 Kč, a to za dva úkony právní služby (převzetí a příprava věci a písemné podání soudu - vyjádření ke kasační stížnosti) a dále 2 x 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 1, 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.; celkem 4800 Kč u každé z kasačních stížností. Zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto se tento nárok zvyšuje o 912 Kč, tedy o částku odpovídající dani, kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Jelikož Nejvyšší správní soud současně rozhodoval o dvou kasačních stížnostech, náleží právnímu zástupci odměna za úkony právní služby vykonané v rámci řízení o obou kasačních stížnostech. Celková výše náhrady nákladů řízení o kasační stížnosti tedy činí 11 424 Kč (2 x 5712 Kč).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 27. dubna 2009

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu